

[Finansministeren.]

forstod heller ikke en anden bemærkning fra hr. Ømann, der gik ud på, at det var på indkomstpolitikens ruiner, vi fremsatte dette lovforslag; ingen har henvist til, at dette forslag havde nogen som helst forbindelse med indkomstpolitiske forhandlinger. Mere opsigtsvækkende er hr. Ømanns udtryk, når han taler om indkomstpolitisk ruin. Det kan jo kun have et fornuftigt formål, hvis hr. Ømann mener, at man skal diktere lønningerne her i landet, og det er jo da egentlig første gang, jeg har forstået, at de, der er samlet i SFs gruppe, har sådanne diktatiltøjeligheder, når det drejer sig om at fastlægge indkomstpolitikken her i landet. Det er jo det eneste formål, der kan være med en sådan udtalelse, men vi må jo tage til efterretning, at vi kommer til at savne hr. Ømann og hans parti i forbindelse med afgørelsen af denne sag i positiv retning.

Jeg skal i øvrigt blot sige, at vi ved jo, at der fortsat er en vis usikkerhed på det internationale valutamarked, at der ikke har fundet en afklaring sted, og at vi derfor er i en situation, hvor det er fornuftigt at give mulighed for at styrke valutalikviditeten. Det er jo også en kendt sag, at vores store udenrigshandel har medført den af flere ordførere nævnte udstrakte kortfristede låntagning i udlandet, og at det må tilsige os at styrke valutareserverne ved at optage langfristede udenlandske statslån, og jeg forstår ikke, hvis nogen kan fremsætte indvendinger imod, at man handler på denne måde.

Med hensyn til lånemulighederne ved vi jo også, at de på de internationale kapitalmarkeder kan variere en hel del, fordi mange forskellige låntagere optræder på disse markeder. Efterspørgsels- og udbudsforholdene bliver derfor meget omskiftelige, og derfor er det en fordel, at man, selv om ikke der er aktuelt behov for det, kan være klar til at udnytte gunstige markedsforhold, når de rette udbud af lån foreligger. Meningen med dette lovforslag er altså også, at man skal se det i denne sammenhæng, så man får en forøget mulighed for at udnytte de fordelagtige lånetilbud. Jeg takker for den tilslutning, der er givet lovforslaget.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne have lov at sige til ministeren, at når vi går ind for for-

slaget, er det, fordi vi følger en linje, vi har haft hele tiden til sådanne forslag om udenlandske lån, men jeg må måske minde finansministeren om, at han engang sad i et parti, ikke på regeringsbænken, men i 1963, hvor man ikke tog slet så sagligt et standpunkt, hvor man som konservativ gik imod optagelse af udenlandsk lån og sagde, det ville man ikke være med til. Jeg synes lige, når ministeren nu korrekser andre her i tinget for deres stillingtagen, at så er det meget rart at huske, hvad man selv gjorde i 1963. Da var begrundelsen, at man manglede tillid til regeringen. Jeg skal love for, at den tillid, jeg har og vi har til regeringen, den kan ligge på en mindre plet end den, jeg står på her, men derfor bærer vi os alligevel fornuftigt ad, og jeg venter bestemt, at når om kort tid finansministeren sidder ovre på den anden side i opposition, så vil han have samme indstilling til tingene og ikke bære sig ad som i 1963.

Må jeg så sige til hr. Damsgaard: jeg forstår altså ikke, hvorfor hr. Damsgaard synes, det giver bedre tillid, at man i løbet af 3 år optager 3 milliarder kr. udenlandsk gæld i stedet for 1 milliard. Jeg kan slet ikke forstå, hvorfor den tillid kommer, men jeg kan i hvert fald trøste hr. Damsgaard med, at i befolkningen er der ikke meget tillid tilbage hverken af den ene eller den anden grund. Jeg tror, at vi skal bære os lidt fornuftigt ad herinde, og det vil jeg da gerne sige til hr. Niels Ravn, som ikke kunne forstå socialdemokratiets stillingtagen. Det lykkedes trods alt for os i 1950'erne og 1960'erne at vende en udvikling bl. a. ved optagelse af udenlandske lån, idet man måtte modtage hele den store afgang fra landbruget og skaffe beskæftigelse for dem i industrien. Det lykkedes at ophjælpe en industri, som denne regering har haft glæde af, og som vi alle har haft glæde af, i kraft bl. a. af udenlandske lån og i kraft af, at den danske befolkning dengang havde tro på, at det kunne betale sig at spare op — en tillid og tro, som den har mistet i dag.

Ømann: Jeg ved ikke, om jeg skulle opfatte finansministerens ord på den måde, at han synes, at regeringens indkomstpolitik er lykkedes. I hvert fald skal han ikke opfatte mine ord på den måde, at jeg gik ind for regeringens indkomstpolitik. Men så vidt jeg